

[Jesper Simonsen.]

førte, thi det er jo dog saaledes, at i alt Fald ingen indenfor Fagmændenes, Juristernes, Kreds ikke ved, at mange Højesteretsdomme er vedtaget af et Flertal, og at der indenfor Højesteret er en betydelig Minoritet imod. Og ofte kommer det virkelige Forhold ud, men er det saa ikke bedre, at der gives klart Besked om, hvorledes Landet ligger? Og er det endelig ikke til syvende og sidst saaledes, at hvis en Domsafgørelse er truffet med, skal vi sige 7 Stemmer mod 6 eller med 5 mod 4, hvad det nu kan være, saa har denne Dom ikke Krav paa større Respekt, end den Majoritet, der foreligger for den, forlener den med? Det er dog vel Udtryk for, at hele Problemet juridisk er forbundet med en hel Del Tvivl, og det er vel ogsaa Udtryk for, at man derfor har Lov til at arbejde videre med Problemet, at søge at faa det klaret i den ene eller anden Retning. Derfor kan det være et værdifuldt Bidrag til denne Klaring, at man faar den offentlige Votering, saaledes at man derigennem faar Højesteretsmedlemmernes Argumentation for og imod den Afgørelse, som er truffet. Jeg skulde tro, at dette er det rigtige, naar man overvejer det nærmere. Det ærede Medlem Hr. Elmquist vilde jo have, at man skulde gaa ud fra, at alle de 13 eller 9 Medlemmer, hvor mange det nu er, der har deltaget i en Sags Behandling ved Højesteret, staar bag den Afgørelse, der er truffet. Der er et gammelt Ord, der siger, at kun en Skælm giver mere, end han har. Hvorfor skal man egentlig i denne Sag sætte Højesteret i den Situation at lade den give mere, end den har? Lad den give Befolkningen sine Afgørelser med den Majoritet, der er bag dem, det er at give, hvad den har, hverken mere eller mindre.

Efter det ærede Medlem Hr. Pürschels Tale vil jeg antage, at der nu kan blive et Flertal for den offentlige Votering i Højesteret, og jeg tror saa, vi bør gaa over til den. Der er for mig ikke mindste Tvivl om, at naar den har virket en Tid, saa vil man her som andetsteds befinde sig vel ved den, og det vil for den almindelige teoretiske Behandling af det juridiske Stof her i Landet være en Vinding i alle de Sager, der frembyder Tvivl, at faa Højesterets Argumentation baade for og imod den Afgørelse, der træffes. Jeg kan ikke her tilbageholde en Henviisning til engelsk Ret, hvor man har offentlig Votering, og hvor man netop finder noget af det allermest værdifulde juridiske Stof til Klaring af store betydningsfulde Spørgsmaal gennem en saadan Votering for og imod i Englands Højesteret.

Hvis 5 Mand dør har voteret i en Sag, og Afgørelsen er faldet med de 3 Stemmer, saa vil man ofte i de store Sager finde en betydelig og værdifuld Argumentation fra de to Sider til en klar, juridisk Belysning af de Problemer, det drejer sig om. Og dette Stof faar man jo kun gennem en offentlig Votering; hvis Sagen skal behandles i et lukket Møde i Retten, og Dommen ledsages af Grunde, som Retten kan samles om, saa indskrænkes det hele til disse Almindeligheder, som ikke giver den Argumentation, der har den egentlige Værdi.

Man har tidligere kunnet fremføre den Anke mod Højesteret, at Sagerne Behandling dør varede for længe; Højesteret har til Tider været overbebyrdet med Arbejde. Dette har rettet sig, tror jeg, i de senere Aar, Højesteret er nu vist i Stand til nogenlunde at holde sig à jour. Men, siger man, naar nu der skal offentlig Votering i Højesteret, saa vil Sagerne Behandling tage længere Tid, saa kan Højesteret ikke overkomme sit Arbejde, og dette kan føre til en Deling af Højesteret, en Deling, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Pürschel, forstod jeg, forudsaa. Men overfor Muligheden af en Deling af Højesteret fremfører man, at den er uheldig, thi Rettens Enhed er særdeles værdifuld, vi bør kun have en Højesteret, for ikke at komme ud for dette, at de to Afdelinger indenfor Højesteret i ensartede Sager skulde træffe Afgørelser, der ikke stemte overens. Jeg tror imidlertid, man kunde finde en Vej til at hjælpe Højesteret til at overkomme sit Arbejde uden at skade denne Rettens Enhed, hvis Værdi jeg ikke underkender. I Stedet for at anordne en Deling af Højesteret i to Afdelinger kunde man gaa den Vej at give Højesteret en Bemyndigelse til efter sit eget Skøn i Sager af mindre Betydning, Sager, som ikke er af principiel Natur, at sætte sig i to Afdelinger; om saa Skønnet skulde udøves af Præsidenten eller af denne sammen med enkelte af Rettens Medlemmer, derom kan man forhandle. Der forekommer jo en Del Sager ved Højesteret, som ingen principiel Betydning har, men som tager deres Tid, f. Eks. Sager om simpel Udmaaling af en Strafs Størrelse og mange andre Ting; i saadanne Sager kan Højesteret uden Skade dele sig i to Afdelinger, der saa kunde sættes med et mindre Antal Medlemmer, end naar Retten sættes samlet, f. Eks. fem til hver Afdeling. Paa denne Maade kan økonomiseres, saaledes at man ikke sætter de 9 eller 13 Dommere til at paadømme deslige mindre vigtige Sager. At vi alle med fuld Tillid kunde give Højesteret en saadan Be-